

κοκκίνισι πιὸ ἔπειτα ἂν δὲν γίνονταν αὐτό, ποὺ τὴν ἔκαμε καὶ νὰ τρέμη λίγο. Μιὰ νύχτα ποὺ ὁ ἀδερφός της γκρίνιαζε σὰ σκυλί, πετάχτηκε δλόγδυμνη ἢ γυναικα μετὶ τὸ ρόδο τὸ ἀργυρό, κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ γκρινιάσματα τῆς τοῦ ἀδερφοῦ. Καὶ ἡ Κοκκινότριχα συλλογίστηκε κείνη τὴν ἴδια στιγμὴ: Γδυμνὴ στὴν κάμαρα τοῦ πατέρα τοῦ Μάρπα, γιατί; Καὶ γιὰτὶ κατάλαβε τότες. Μὰ δὲν κοκκίνισε μόνο, μὰ ἔτρεμε καὶ λίγο γιὰ κίμποσι ὥρα· ὅχι ἀπὸ θυμὸ βέβαια. Ἀλλὰ ἀπὸ κάτι ἄλλο ποὺ ντρεπόμαστε νὰ σᾶς τὸ ποῦμε μὰ καὶ δὲν πειράζει γιατί θὰ τὸ καταλάβετε καὶ σεῖς, ἀφοῦ ἡ Κοκκινότριχα περάσανε πιὰ κίμποσα χρόνια ποὺ εἴτανε μικρὸ κορίτσι καὶ τὸ κορμὶ της δὲν μπορούσε διὰ νὰ πῇ κανεὶς πὼς δὲν εἴτανε σὰν τὸ κορμὶ τῆς γυναικας ποὺ τὸ εἶχε ἔτσι ἄσπρο καὶ ζεστό· εἴτανε τὸ ἴδιο, μόνο ποὺ τῆς γυναικας εἴτανε πιὸ φουσκωτό. καὶ βέβαια μ' ὅλο τὸ δίκαιο, ἀφοῦ ἡ γυναικα αὐτὴ κοιμότανε χρόνια τώρα δλόγδυμνη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της τοῦ Μάρπα. Μ' αὐτὰ ὁμορροῦμε φτιάχνουν καὶ παραφτιάχνουν μάλιστα, γιὰ νὰ καταλάβετε γιατίς ἔτρεμε.

Κ' εἴτανε πολὺ ἄσπρο τὸ κορμὶ τῆς γυναικας, καὶ θάτανε καὶ ζεστό, γιατί καὶ τὸ σκέπαζε καλά, καὶ τὸ φιλάγε πολὺ, συλλογίζονταν ἡ Κοκκινότριχα, ὁμορροῦμε πὼς πολὺ ἄσκημα ἔκαμνε ἡ Κοκκινότριχα νὰ σκέφτεται γιὰ γδυμνὰ κορμιά καὶ ζεστά, ἀφοῦ τῆς ἀκόμη κορίτσι καὶ δὲν εἶχε ἀγαπητικό. Καλὰ ποὺ δὲ συλλογίστηκε καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Καταστροφάλλη τοῦ γείτονα, θὰ μοῦ πῆτε. Μὰ τότες θάτανε δλωσδιόλου ἄμυαλη ἡ Κοκκινότριχα ποῦτ' ἔκανε πολλὴ πονόφυχη.

Καὶ κοιμοίντανε καὶ ὁμορροῦσαν ἕστερα πὼς σήκωνε τὰ κόκκινα μαλλιά της μιὰ ὁμορφὴ γυναικα πιὸ ὁμορφὴ καὶ ἀπὸ τὴ γυναικα ποὺ εἶχε τὴ φωνὴ τὴ θλιμμένη καὶ τὸ δαχτυλίδι μετὶ τὴν ἀστραφτερὴ πέτρα, καὶ τῆς τὰ σήκωνε ἀψηλὰ τὰ κόκκινα αὐτὰ μαλλιά της μετὰ τὰ ντελικάτα δάχτυλά της ποὺ μοιάζαν τὸ κερί καὶ τᾶκοβε ἕστερα μ' ἓνα χρυσὸ ψαλιδάκι ἐπάνω στὰ ξερὰ δέντρα κομματάκια, κομματάκια, κομματάκια, στὴ λίμνη σὰν γκρίνιαζε τὰ δέντρα.

Τί παράξενο ὄνειρο! Μὰ νὰ τέτοια ὄνειρα βλέπουνε ὅσοι συλλογίζονται γδυμνὰ κορμιά ἄσπρα καὶ λαιμόνε ὅλο ἀπὸ γάλα, ὅταν εἶναι κορίτσια ἀκόμα καὶ δὲν ἔχουνε κανένα νέο ἀγαπητικό.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

ΖΗΝΩΝ ΛΕΦΑΚΗΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΠΟΚΡΑΤΗ, ἀρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 ¹/₂. — Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομὲς (3 δρ. τὴν τρίμην). — Κανέναν δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο, 20. — Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίοςκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΚΑΙ ΥΠΟΜΟΝΗ—ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ — ΕΞΟΔΟ ΔΙΧΩΣ ΦΟΡΟΥΣ—ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΕΣ—ΕΝΑΣ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΣ.

ΟΛΑ ὅσα μᾶς ζήτησε ὁ Βενιζέλος τοῦ τὸ δώσαμε μ' ἀπλοχεριά. Τὴν ἀγάπη μας, τὴν ἐμπιστοσύνη μας, ἀκόμα καὶ τοὺς συνεργάτες ποὺ μᾶς ζήτησε, ἀφοῦ στὶς προχθεσινὲς ἐκλογὰς ἀλάκαιοι νομοὶ ψηφίσανε στὰ στραβά τοὺς Κυβερνητικοὺς συνδυασμούς. μὴ βλέποντας πρὸς ὅσα, μὰ μοναχὰ τὴν "Αγκυρα"—τὸ ἐκλογικὸ σύμβολό του.

Ἦρθε λοιπὸν τώρα καὶ ἡ δικὴ μας ἡ ἀράδα νὰν τοῦ ζητήσουμε κάτι. Νὰν τοῦ ζητήσουμε δηλ. τὴν "Ανόρθωση" ποὺ μᾶς ἔταξε. "Ὅχι τὴ λέξη καὶ τὴν ἀφαιρεμένη ἔννοια, μὰ τὸ πρᾶμα. Ἀνόρθωση πραγματικὴ, ἀληθινή, ποὺ νὰ φαίνεται, ποὺ νὰ πιάνεται.

Δύσκολη δουλιὰ—τὸ ξέρουμε. Δουλιὰ ποὺ γιὰ νὰ γίνῃ δὲ σώνῃ μοναχὰ ἡ καλὴ θέληση καὶ τὸ δυνατό χέρι, μὰ χρειάζεται καὶ καιρὸς. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰν τοῦ δώσουμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα· τὴν ὑπομονὴν μας.

Ὅστε μὲ γιατροσόφια ὅστε μὲ θάματα θὰ γίνῃ ἡ Ἀνόρθωση. Νά, τί πρέπει νὰ καλοχωνέψουμε.

ΣΤΗΝ καινούρια Βουλὴ μπορεῖ νὰ ἔχουμε καὶ καθαρὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα. Ὁ Παπαναστασίου, ὁ Κουτούπης, ὁ Λυμπερόπουλος, ὁ Πετμεζᾶς, ὁ Ἀραβαντινὸς (κρίμα ποὺ ἔμεινε ζῆς ὁ Κ. Τριανταφυλλόπουλος) καὶ οὐκ ὅσοι ἄλλοι τῆς «Κοινωνιολογικῆς Ἐταιρίας» πετόχανε στὶς τελευταῖες ἐκλογὰς.

Ἐφτά ἔχον λοιπὸ γιὰ τὴν ἀρχὴ εἶναι ἀρκετοὶ νὰ ποτελέσουν ἓνα κόμμα ποῦχει μάλιστα κ' ἔτοιμο ἓνα τόσο μελετημένον πολιτικὸ πρόγραμμα, καθὼς τὸ εἶδατε στὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ «Νουμά».

ΔΝ κυνηγηθῶν ἔτσι, καθὼς κυνηγιόταν, οἱ διάφοροι ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ διάφοροι ὑπάλληλοι ποὺ κατακλῆσαν τὸ δημόσιον παρά, θάχει τὸ Κράτος ἓνα καινούριον ἔσοδον σημαντικὸ εἶχως νὰ μᾶς φορτώσῃ καινούριους φόρους στὴ ράχη μας.

Βάλτε κάτω τὰ νούμερα καὶ θὰ δείτε. Τόσος παρὰς κλέφτηκε ἀπὸ δῶ, τόσος παρὰς κλέφτηκε ἀπὸ καὶ καὶ μὲ τόσο παρὰ πὺ κλέφτηκε καὶ μὲ τόσο παρὰ πὺ θάνατα καλυφτεῖ ἀργότερα πῶς κλέβεται, μποροῦμε νὰ βολέψουμε τόσες ἀνάγκες μας, μποροῦμε κ' ἔνα θωρακιστὴ ἀκόμα νὰ κάνομε.

*

ΝΑ κ' ἔνα μεγάλο ἀδίκημα πὺ γίνεται. Κλέβεις ἔνα φῶρι ἢ μιὰ δραχμὴ γιὰ νὰ θρέψεις τὰ παιδιὰ σου, κι ἀμέσως οἱ ἐφημερίδες σὲ γράφουνε κλέφτη καὶ λωποδύτη. Κλέβεις μισὸ μιλιοῦν καὶ τιτλοφορεῖσαι, ἔχει κλέφταρος καὶ λωποδύταρος, καθὼς καὶ εἶσαι, μὰ εὐγενικώτατα **καταχραστής**. Παράξενο μάλιστα οἱ ἐφημερίδες πῶς δὲ σὲ τιτλοφοροῦνε καὶ βαρύνει ἢ μαρκήσιο γιὰ τὴν πράξη σου.

*

ΕΝΑΣ θεατρίνος, ἀκουσμένος μάλιστα, πούλησε ἔνα ψωτοχερόριστο σὲ κάπιο γνωστὸ βρωμιόσπιτο. Ὁ σωματέμπορος αὐτοῦ δὲν ἔχει ἔνομα : ἔχει βέβαια. Μὰ ἡ «Ἀκρόπολη» πὺ μὰς δηγίεται φαρδιά πλατιά καὶ μὲ ὅλα τὰ καθέκαστα τὴν πράξη του, δὲ μὰς τὸ μαρτυράει. Ἐνας θεατρίνος ἔκαμε τὸ καὶ τό. Σπολλάτῃ σου. Τί μὰς τὸ κρύβεις τῶνομά του ; Θαρρεῖς πῶς τὸ ἐγκλημά του εἶναι ἀλαφρότερο ἀπὸ τὸ ἐγκλημα τοῦ Βεζαντινοῦ καὶ τοῦ Μαυριθῆ πὺ καταρεξίλευτήκανε στὶς ἐφημερίδες πρὶν ἀκόμα ἡ ἀνάκρισις ἀπλώσει πάνω του τὸ χέρι της ;

Γιατί θυὸ ζυγαριὰς κι ἔχει μιὰ καὶ δίκια γιὰ ὅλους ;

ΕΙΚΟΝΟΥΛΑ ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ φιληνάδα μας «Ἀγνωστή» μὰς ἔστειλε ἀπὸ τὴ Γενεύη πὺ μένει κατὶ ὁμορφες ἐντυπώσεις μὲ τὸν παρὰ πάντων τίτλο. Στὴ πρώτη χειρόγραφα περιγράφει μὲ πολλὴ χάρις τὸ ταξίδι της ἀπὸ τὴ Γενεύη ἵσαμε τὴν πατρίδα της, σὲ κάπιο χωριὸ τῆς Τουρκίας, καὶ λυποῦμαστε πὺ δὲν ἔχουμε τόπο νὰν τὰ τυπώσουμε. Τυπώνουμε μοναχὰ μερικά ἀνέκδοτα, χαρακτηριστικὰ τῆς ἐφημερὸς τῆς διγλωσσίας μας.

....Ἀπάνου στὴ διπλὴ μορφὴ τῆς γλώσσας μας, ξέρω μερικὰ ἀνέκδοτα πὺ συνῆθσαν στοὺς γνωστούς μου. Ἢ δὲ σὰς τὰ ἀραδιάσω παρκαλάτου καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ χεστε τὴν ὑπομονή νὰ τὰ διαβάσετε. Τὸ καλοκαίρι ἔχουμε τὴ συνήθεια στὸ χωριὸ μου καὶ βγαίνουμε στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰπολάψουμε τὴν ὁμορφὴ φύση, πλάι στὸν ποταμὸ πὺ κυλάει, μισὴ ὥρα ὅξω ἀπὸ τὸ χωριὸ, τὰ διάφανα νερά του. Πρὶν ἀπὸ κάμποσες μέρες ἐτοιμασία γίνεται μεγάλῃ, καὶ τὴν ὁρισμένην μέρα, πρὶν νὰ φέξει ἡ αὐγή, πέντε ἕξι φαμίλιες, ὅλες πιστὲς καὶ ἀγαπημένες φιληνάδες, κουδεντιάξουν ἐκεῖ στὴν ἀκροποταμιὰ, μὲ χίλια θυὸ ὀρεκτικὰ καὶ πιστὰ πλάι τους. Παρὰ πλάι τὰ παιδιὰ μὲ τὴν δική τους παρέα, δένουν κούνιες στὰ δέντρα, πηδοῦν καὶ τραγοῦδοῦνε. Κάμποσα βήματα μακριὰ οἱ δοῦλες ἀνάδουν φωτιὰ καὶ σὲ με-

γάλους τεντζερέδες βράζουν τὰ φαγά. Ἐγὼ ἔδωκα λα παπούτσια καὶ κάλτσες, ἔρριξα ἔνα σκαμνάκι : στὸν ποταμὸ καὶ κάθισα ἀπάνου, διαβάζοντας στὸ ὄροσερὸ νερὸ καὶ στὸ ζεστὸ τὸν ἥλιο.

Σὰν πὺ λείει καὶ ὁ Ὁμηρος, ἡ ἀχνιὰ ἡ γαργαλιστικὴ τῶν φαγητῶν, ἔλκυσε μερικὰ σκυλιὰ πὺ βρέθηκαν ἐκεῖ κοντά. Καὶ ἔνα μεγάλο μαντρόσκυλο, χούμιζε καὶ ξεκαπάκωσε τὴν τεντζερε πὺ εἶχε τοὺς κεφτέδες. Ἡ κυρία Χ. πὺ εἶταν κατὰ κεῖ γυρισμένη, εἶδε τὴ δουλειὰ καὶ κεῖ πὺ ἦσυχά κουδεντιάζε, σὺ ξεπετάει μιὰ τσιριὰ : «Γιὼργη τοὺς κίονας, γλήγορα τοὺς κίονας, τοὺς κίονας, τοὺς κίονας!»

Ὁ Γιὼργης ὁ ὑπερέτης, τίποτα, χαμπάρι. Σὰν κόνκορας ξεκάφωτος στέκεται καὶ κοιτάζει τὴν κυρία του!

Ἡ κυρία Χ. βλέποντας πῶς τὸ σκυλὶ κόντευε νὰ ξεπατώσει τὸν τεντζερε, μίλησε στὴν ψυχάρμητη λαλιά της καὶ εἶπε : «Διῶξε τὸ σκυλί, γιατί πάει τὸ φαῖ». Μωρὲ ψυχούλα μου, φωνάζει ὁ Γιὼργης ἀπελπισμένος, τί τῆς ἦρθε τῆς κυρὰς μου, νὰ μιλάει κυνέζικα καὶ τάισε ἔτσι τὸ φαῖ στὸ σκύλο;!! «Γυναικούλα μου, τῆς λείει ὁ ἀντρας της, δὲν ἀφίνει τὰ Ἑλληνικά νὰ τὰ μιλάει ὁ δάσκαλος καὶ σὺ νὰ μιλάς τὴ γλώσσα σου!»

— Κυρία Χ., ἀρχίζει μὲ σοβαρὸ ὁ δάσκαλος, καθὼς βλέπτε αἱ δυσκολίαι τῆς γλώσσης εἶναι πολλαί. Ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ πληθ. δὲν θὰ κάνει κίονες παρὰ κῦνες, διότι κτλ.

Χά, χά, χά! κ' ἐγὼ ἀπ'τὰ γέλια κύλησα μὲς στὸ νερό!

— Δάσκαλε, τοῦ φωνάζω, μὴν ξηγᾷ κανόνες καὶ γύρνα διὰ τὸ σκύλο πὺ ξερογλείφεται. Σὰ βάλεις τὸ τηγάνι στὴ φωτιά, γλήγορα θὰ ξαναγίνουν οἱ κεφτέδες, πὺ χάθηκαν στὴν ποικιλία τῆς γλώσσας. Ἄμ' ἡ Ρωμισσύνη σὰ φαγωθεῖ ἀπὸ κανένα μαντρόσκυλο δὲ ἔχουμε τηγάνι νὰ τὴν ξαναγεννήσουμε. Ἐγὼ λέω, ἂς ἀγκαλιάσουμε τὴ φυσικὰ μας γλώσσα καὶ ἂς ἀρχίσουμε νὰ ζυπνοῦμε.

Ρωτάω καὶ κείνον. Δὲ λείει μέσα του σὲ παρὰ μὴν περίσταση, πῶς γλήγορα πρέπει νὰ βασιλέψει ἡ δημοτικὴ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἔθνους. Καὶ πόσοι φίλοι τὸ καλοκαίρι σὰ γύρισα ἀπ' τὴ Γενεύη, δὲ μούπαν σὰ μέθλεπαν στὸ δρόμο. «Ἄ! εἴθε σεῖς, δὲν σὰς ἐννόησα! καὶ πότε ἤλθατε!»

Μιὰ βραδιὰ στὰ Ζαρίφεια τῆς Φιλιππούπολης (πὺ τὰ γκρέμισαν οἱ Βούργαροι) κάθουνταν, λείει, κάμποσες μαθήτριες γύρω σένα τραπέζι : ἄλλες διαβάζαν καὶ ἄλλες κεντοῦσαν στὸ φῶς μιὰς κρεμαστῆς λάμπας μὲ πετρέλαιο. Τὸ φετίλι τῆς λάμπας ἀνέβηκε ψηλὰ καὶ ἔρριχνε μαῦρα πραγματάκια. Μιὰ συμπατριώτισσά μου πὺ εἶτανε κεῖ, καὶ αὐτὴ μα-